Dacă ar fi fost vorba de iubire, v-aș fi înțeles

On Decembrie 07, 2012

Învață să-ți crești imaginea de sine chiar și atunci când cunoștințele despre sine cuprind specificul identității altcuiva.

Dar ce v-am refuzat eu, Olympia?

- Dacă vă veți încăpățâna să mă opriți să cânt în fața prietenilor dumneavoastră, sau să-mi interziceți să apar pe scena vreunui teatru - căci nu sunt, slavă Domnului, sub tutela dumneavoastră - mă voi angaja fără semnătura dumneavoastră. Credeți, cumva, că n-am ghicit că dumneavoastră sunteți acela care ați împiedicat pe ascuns angajarea mea la teatrul Italienesc? Mă credeți, oare, atât de naivă ca să-mi închipui că un teatru poate respinge o cântăreață ca mine, care se oferă pentru nimic? Cât v-a costat lucrul acesta? Cred că destul de mult, nu-i așa? Cel puțin, dați această satisfacție amorului meu propriu, mărturisind că, pentru a mă împiedica pe mine să cânt, ați cheltuit mai mult decât ar fi trebuit pentru a-i da posibilitatea alteia să se afirme.

Pe buzele lordului Drummond răsări un surâs imperceptibil.

- Mărturisiți, deci, continuă Olympia. Atunci pentru ce am venit la Paris? Concertele, pentru mine, nu pot înlocui teatrul, pasiunea, arta, viața ! Chiar la balul costumat al ducesei de Berry, unde ați avut minunata bunăvoință să mă lăsați să apar mascată, am simțit că nu era teatrul. Deci, vă repet, trebuie să vă împăcați cu situația, nu-mi place să mă supun fanteziilor dumneavoastră. Sunteți nobil și bogat, aveți capricii. Este plăcerea dumneavoastră să aveți o cântăreață, care să nu existe decât pentru dumneavoastră, care să nu cânte decât pentru dumneavoastră. Dacă ar fi fost vorba de iubire, v-aș fi înțeles. Dar dumneavoastră nu mă iubiți, mulțumesc Domnului ! Nu mi-ați făcut niciodată nicio declarație. Iar dacă mi-ați fi făcut, n-ați mai fi fost astăzi la mine. Femeia, și lucrul acesta mi-a plăcut mai întâi la dumneavoastră, nu există pentru dumneavoastră. N-o cunoașteți decât pe cântăreață. Nu sunteți gelos pe chipul meu, pe persoana mea, pe mine. Mă chinuiți adesea obligându-mă să cinez împreună cu prietenii dumneavoastră, cu condiția de a nu cânta.

*Am auzit povestindu-se despre unii milionari care au avut uriașul egoism de a închiria într-o seară toate locurile unei săli de spectacol, pentru plăcerea de a-și rezerva reprezentația doar pentru ei. În ceea ce vă privește, egoismul dumneavoastră este și mai cumplit: nu doar o reprezentație, ci toate reprezentațiile ați vrea să vă aparțină. Mă confiscați. Dar pentru aceasta, aveți nevoie de consimțământul meu, și eu vi-l retrag. **

Leadership: Felul în care simți despre tine însuți se datorează experienței de viață care începe cu intensitatea emoției pe care ți-o transmite cineva într-o împrejurare mai presus de voința ta?

Felul în care o persoană simte despre sine, transformând momentul într-unul și mai memorabil, se datorează de fapt experienței de viață care începe cu intensitatea emoției pe care ți-o transmite cineva într-o împrejurare mai presus de voința ta. Deci, să luăm seama ce transmite momentul simțirii, când voința ta este mai degrabă împlinirea voinței altcuiva, transformând raportul dintre memorabil și subtil într-un joc de influență a cărui miză este umilința, scăderea credibilității, rușinea, defăimarea.

Ceea ce ne izbește mai mult nu este atât ironia suverană a destinului pe care trebuie să o respectăm dacă nu vrem să trecem prin momente mult mai grele, cât dureroasa facultate de a

surprinde dincolo de aparențele vizibile ale oamenilor ființa lor ascunsă. De aici poate să înceapă acea pace cu tine însuți, indiferent de presiunea pe care o exercită alții asupra ta, ca o concretizare a experienței de a nu fi recunoscut de ceilalți ca fiind slab. Or intensitatea emoției pe care o manifești față de evenimentele individuale ale unei experiențe care a gustat din înfrângerea morală, trebuie să fie gestionata în așa fel încât să-ți fie recunoscute meritele, valoarea și faptele bune.

Adevărata înțelepciune pe care o deprinzi nu este un sprint pe finalul vieții, ci un maraton de-o viață a cărui miză nu este locul întâi, ci faptul de a rezista până la capăt fără să-ți vinzi sufletul. Iar dacă îți deschizi sufletul prea mult, s-ar putea că așteptările mari să-ți trădeze inima. Şi, drept rezultat, cei ce rămân închiși, cei care se ofilesc și se autodistrug sunt tocmai cei cărora nu le sunt recunoscute trăirile afective. Intensitatea emoției cu care tratezi o veste bună sau o situație neașteptată depinde de împrejurarea care îți poate spulbera ocaziile de a fi bun, de a fi generos, de a fi evaluat la adevărata ta valoare.

Dacă vrei să înveți ceva nou despre leadership, atunci învață să-ți crești imaginea de sine chiar și atunci când cunoștințele despre sine cuprind specificul identității altcuiva. Cu alte cuvinte, specificul identității altor oameni (cuprinzând caracterul, atitudinea, mentalitatea lor) va deveni o parte din tine de îndată ce le acorzi cea mai mică susținere. Nimeni nu se poate apăra de influența altora, dar ceea ce tu poți face este să lupți pentru a nu-ți schilodi sufletul. Deci, nu-ți deschide sufletul în fața oricui !

În leadership, se cultivă "emoția măsurată" a unui anume mod de a fi în lume. Vorbim aici de emoția pe care aștepți să o conduci spre a-i influența pe ceilalți oameni, fără să faci din tine însuți o cutie de rezonanță pentru poveștile lor triste.

Dacă ar fi fost vorba de iubire, v-aș fi înțeles. Dar de multe ori, în viață nu este vorba de iubire, ci de un soi de interes lipsit de apreciere care nu lărgește sfera adevărului pe care se pot construi ulterior demersuri acționabile la nivel individual. Asta face sufletul înțelept: să nu-ți înalți așteptările prea sus, pentru că majoritatea oamenilor nu vor ajunge la măreție. Iar ceea ce îl face pe om mai înțelept este să nu-și lege sufletul de cele prezente, dar nici să nu facă din cugetul său o patimă adâncă.

* Notă: Dumas, Alexandre - *Mâna Providenței* , Editura Vestala, 1993, București.

Source: https://neculaifantanaru.com/daca-ar-fi-fost-vorba-de-iubire-v-as-fi-inteles.html